

Prvá kapitola

Francúzsko, február 1992

Yves sledoval, ako v mrazivom parížskom ráne viazne premávka na bulvári pod ním. *Bouchon* sa tiahla, kam len oko dovidelo, od jedného semafora k druhému a ešte aj zaň. Priam akoby cítil zlosť šoférov uväznených za volantmi, ktorá k nemu stúpala ako hustý dym z výfukov. Mestský vzduch mu neprosplieval. Bol čas na zmenu.

Opakujúci sa, monotónny zvuk v uchu prerušil mužský hlas. „Áno, prosím?“

„*Salut*, to som ja.“

„Aha, dobre.“ Hlas znel napäto.

Yves bol uvoľnený, pokojný. Každé slovo prednášal so sebaistotou vojaka, ktorý páli dávku za dávkou do neozbrojeného muža. „Prepáč, že som včera nevolal. Bol som v zahraničí.“ Ani nevedel, prečo mu to vysvetľuje. Asi aby pôsobil nenútene. Žoviálne. „Portsmouth. Anglicko. Pracovne.“

„A čo ja s tým?“ Mužovi sa do hlasu vkradol podráždený tón.

„Len som si myslel, že by tá mohlo zaujímať, prečo som nevolal.“

„No veď voláte teraz.“

„Chcel by som navrhnúť zajtrajšok poobede. O tretej. Ak ti to vyhovuje.“

„Kde?“

„U teba.“

Vytužil mierne zaváhanie na druhej strane. „Rád by som šiel niekam von. To viete.“

„Počuj, kamoš, musíme sa porozprávať.“ Ak mala umelá dôvernosť oslovenia „kamoš“ pôsobiť zastrašujúco, minula sa účinkom. V slúchadle sa ozvalo vzdychnutie.

„Viete, kde bývam?“

„Pravdaže“

„Tak o tretej.“

„Dohodnuté.“ Zaklapol mobil a všimol si, že autá sa ani nepohli.

Lambert býval na druhom poschodí nedávno zrekonštruovanej budovy v trinástom *arrondissemente*. Nainštalovali nový elektro-nický vstupný systém, aby ušetrili za vrátnika. Čo znamenalo, že o jeho príchode nebude vedieť nikto okrem Lamberta. A nikto, dokonca ani Lambert, nebude vedieť, kedy odišiel.

„Áno?“ Z reproduktora v stene zachrapčalo hlasom podobným Lambertovmu.

„To som ja.“ Yves sa nikdy nepredstavoval, ak to nebolo nevyhnutné.

Po zaznení bzučiaka otvoril dvere.

Lambert naňho čakal na chodbe. Byt za ním bol otvorený dokorán. Hostiteľ vyzeral zvláštne, mal abnormálne svetlú pokožku a riedke, nakrátko vystrihané blond vlasy. Hlboké tieň pod očami zvýrazňovali mŕtvoloú tvár, keď kostnatými prstami letmo zovrel Yvesovi ruku na pozdrav. „Pod ďalej.“ Šibol očami ku schodom, akoby sa bál, že ich niekto sleduje.

Za arkierovými oknami v obývačke bol park, čo potvrdzovalo Yvesovu domnienku, že do izby zvonka nevidieť. Obdraté kreslá a pohovka mali najlepšie časy za sebou a skrývali svoj vek pod pestrofarebnými dečkami so strapcami. Yves zacítil z kuchyne smrad starého cesnaku a zalievanej kávy. Celý byt páchol zažratým cigaretovým dymom. Yvesa z neho škriabalo v krku, a keď si všimol, že si Lambert vyťahuje zo škatulky ďalšiu, povedal: „Nerob to.“

Pán domu sa zháčil s cigaretou na polceste k ústam a spýtao pozrel na hosta. Potom s nevôľou zasunul cigaretu späť do škatulky. „Kávu?“

„Prečo nie?“

Lambert zmizol v kuchyni. Yves sa posadil na kraj pohovky a sledoval prach, ako poletuje v šikmých lúčoch slabého zimného svetla prenikajúceho cez okno. Počul svoj vlastný dych, každý nádych a výdych namáhaných pľúc. V modrých očiach ho najprv rezalo, teraz sa mu zaslzili. Rástlo v ňom napätie.

Hostiteľ sa vrátil s dvomi šálkami čiernej kávy a položil ich na stôl. Yves sa naklonil, aby si do svojej hodil kocku cukru a pomiešal ju lyžičkou.

„Nevyzlečieš si kabát?“ Lambert sedel v kresle oproti a nespúšťal z hosta zrak, keď priložil šálku k perám.

„Nezdržím sa.“

Lambertovi padol zrak na jeho ruky. „Rukavice si hádam môžeš dať dolu.“

„Trpím formou psoriázy,“ povedal Yves. „Najmä na rukách. Keď vzplanie, musím si ich natrieť krémom. Tak si ich chránim rukavicami.“ Odpil si kávy. Bola trpká a nedobrá, oľutoval, že neodmietol ponuku. Iba sa tým všetko oddialilo.

„Tak o čom sa musíme pohovárať?“ Zdalo sa, že Lambert to chce mať čo najskôr za sebou.

Yves ho nepočúval. Hrudník mal ako vo zveráku, nedarilo sa mu z pľúc vytlačiť všetok vzduch. Napúchalo mu hrdlo, cítil rýchly pulz v krčných tepnách. Zo začervenaných očí sa mu vyliali slzy, tak ako káva zo šálky, ktorú s ťažkosťami položil na stôl. Kýchanie a kašeľ sa spustili takmer naraz. Otváral ústa, vyvaloval oči, zmocňovala sa ho panika. Ruka mu vystrelila pred ústa, ako mu to v detstve roky vštepovala prísna matka. *Keď kašeľ, zakry si ústa. Kašľom a kýchaním sa roznášajú choroby!* Blysko mu hlavou, že ho Lambert možno odhalil a dal mu niečo do kávy. Príznamy však poznal až príliš dobre.

Takmer nevládal dýchať. Vo svete zastretom slzami videl, ako

Lambert vstal a znepokojeným hlasom sa spýtal: „Čo sa deje? Dopekla, čo je s tebou?“

Sípavo sa nadýchol a s ťažkosťami vydýchol. „Máš... mačku alebo psa?“

Lambert rozrušene pokrútil hlavou. „Ale kde. Preboha, čo sa ti to porobilo?“

Keď sa Yves pozviechal na nohy, Lambert obišiel stôl, aby mu pomohol. Teraz alebo nikdy. Yves zovrel natiahnuté kostnaté ruky a vrhol sa celou váhou vpred. Počul, ako Lambert prekvapene zhíkol a potom mu vyrazilo dych, keď sa obaja muži prevrhli cez konferenčný stolík a zdrúzgali sa na zem. Yves bol navrchu, ale takmer nič nevidel, nos a ústa mu zaplavil hlien a sliny z toho, ako jeho telo bojovalo s toxínmi, ktorými jeho precitlivý imunitný systém útočil na dýchacie cesty.

Lambert kričal a metal sa pod ním. Yvesove prsty v rukaviciach našli tvár mladého muža, potom krk – a zatlačili. Lenže fyzické sily ho opúšťali, preto znovu hmatal po Lambertovej hlave. Pocítil na tvári jeho prerušovaný dych, rukami našiel správne miesta, jedno pod bradou, druhé na temene hlavy. A zrazu, napriek všetkému, to bola hračka. Prudké šklbnutie. Počul, ako to puklo, keď sa vykĺbil stavec, a takmer aj to, ako ostrá hrana kosti, keď sa uvoľnila z chrupavky, preťala miechu. Lambert odkvôcol. Yves ho zo seba zhodil a poležiačky bojoval o dych. Keby teraz omdlel, už by sa nikdy nemusel prebrať. Horší záchvat asi ešte nezažil.

Vyžiadalo si nadľudskú silu zdvihnúť sa na kolená. Vylovil z vrecka kabáta dózu s liekmi a zúfalými prstami obopol vrchnák.

Netušil, ako sa mu podarilo dostať do kuchyne a ako je vôbec možné, že do seba natlačil lieky cez hrdlo takmer nepriechodné od opuchu. Počul rinčanie skla, keď sa vo výlevke rozbil pohár, a bubnovanie tabletiiek, čo sa rozsypali po dlážke. Na ničom z toho nezáležalo. Keby odtiaľ okamžite nezmizol, bol by rovnako mŕtvy ako muž, ktorého prišiel zabiť.

Druhá kapitola

Štrasburg, november 2008

Dážď so snehom potichu dopadal na okno ako nežné klopanie bruškami prstov a vzápätí sa menil na kvapky stekajúce ako slzy blížiacej sa zimy.

Kirsty sa s úzkosťou dívala von z najvyššieho poschodia starého domu. Bývala tam šesť mesiacov, majetok, ktorý nahromadila za roky kočovného života, sa pohodlne vmestil do jedinej izby a kuchyne. Bol to jeden z dvanástich apartmánov vo vile zo začiatku dvadsiateho storočia, údajne postavené bohatým nemeckým továrnikom.

Štrasburg bolo mesto na rozhraní. Ani francúzske, ani nemecké. Po storočiach doťahovania medzi odvekými rivalmi o to, komu vlastne patrí, sa rozhodlo stať európskym mestom, beztvarým čím-si, čo v sebe nemá štipku spoločnej kultúry alebo identity. Obyvatelia rozprávali po francúzsky, pretrvával však silný nemecký vplyv a po tom, ako v severnej časti zriadili sídlo Európskeho parlamentu, sa sem dovalila vlna politikov a diplomatov s materskými jazykmi od poľštiny po portugalčinu, od estónčiny po taliančinu, čo hrálo Kirsty do karát. Pretože bez nich by nemala robotu. Pozrela na hodinky a stislo jej srdce. Ak taxík nepríde do niekoľkých minút, môže si začať hľadať nové zamestnanie.

Zlostila sa na počasie. Zlostila sa sama na seba, že sa rozhodla nejst' na bicykli. Tak chodievala do parlamentu najčastejšie, na bicykli trvala cesta dvadsať minút: cez Oranžériu a popod stromy v bočných uličkách pri rieke. V tlmočnických kabínach nad polkruhovou rokovacou miestnosťou bolo zvyčajne jedno, čo má človek na sebe. Dnes nie. Dnes bude Kirsty v ohnisku novinárov s fotoaparátmi, mikrofónmi a prúdom otázok. Bude sedieť po pravej ruke jedného z politicky a finančne najmocnejších ľudí v Európskej únii. Bude jeho hlasom a jeho ušami a bude musieť vyzeráť ako zo škatulky.

Kdesi blízko sa ozval klaksón, z ktorého sa jej rozbúšilo srdce. Schytila kabát a tašku a utekala dolu schodmi. Keď otvorila dvere na Rue Bernegger, zastala a otvorila dáždnik, aby si ochránila drahý účes a starostlivo nanesené líčenie. Potom vkrázla na zadné sedadlo taxíka a vytriasla vodu von na chodník.

„Meškáte.“ Nezatajila podráždený tón.

Šofér mykol plecóm. „Premávka je dnes peklo. Kedy máte byť na mieste?“

„O deviatej.“ Počula, ako sa cez zuby nadýchol.

„Tak to asi nepôjde, *mademoiselle*. Všetky mosty sú upchaté.“

Prišlo jej zle od žalúdka. Celé to bol zlý sen. „A nemôžete ísť do centra a odtiaľ po Avenue de la Paix?“

„*Centre ville* nevyzerá o nič lepšie. Jediné, čo ešte jazdí, sú električky.“

Roztrpčene vzdychla. „Ja tam naozaj musím byť o deviatej.“ Keby išla iba do parlamentu, mohli to vziať po *Quai de l'Orangerie*. Lenže tlačová konferencia sa konala v kongresovom paláci, obrovskej budove v severnej časti *Place de Bordeaux*. A aby sa tam dostali, budú musieť prekonať dve z množstva riek a riečok, ktoré pretkávajú mesto.

Oprela sa o zadné sedadlo, od napätia takmer nehybná, a cez okno sledovala podmáčané mesto s ulicami vystlanými lístím. Sprvu postupovali rýchlo, takže sa jej mierne uľavilo. No ako sa blížili k mostu ponad riekú medzi *Boulevard de la Dordogne*

a Boulevard Jacques Preiss, premávka spomaľovala, až napokon zastala. Kirsty si všimla, že sneh sa nemiešal s dažďom, už iba snežilo.

Zhlboka sa nadýchla, dych sa jej zachvel v hrdle. Nestihnú to, ani keby čo bolo. Týždňovú zákazku vzala v nádeji, že sa od nej odpichne k niečomu lepšiemu. Ideálne jej vyplnila pauzu medzi koncom ročného skúšobného obdobia v Európskom parlamente a začiatkom novej dvojročnej zmluvy na plný úväzok. Čoskoro bude robiť test, a ak ho zvládne, stane sa z nej úradná tlmočnica Európskej únie. A keď si predstavila takú budúcnosť, pripadala jej ako väzenie. Ak v živote existovali aj iné možnosti, chcela čo najskôr zistiť, aké sú.

Preto sa chopila príležitosti pracovať pre toho Taliana. Šéfoval veľkej automobilke. Najviac však ryžoval na výrobe systémov navádzaných rakiet a protiletectvej ochrany, a teraz hrozilo, že parlament v hlasovaní zruší rozhodnutie Rady ministrov, ktorá odsúhlasila nákup protipechotných a trieštivých striel. Na rozdiel od Rady ministrov, kde na schválenie návrhu stačí, aby zaň hlasovala väčšina, názor parlamentu musí byť na zrušenie rozhodnutia jednohlasný. To sa stáva zriedka. No v problematickej a kontroverznej záležitosti pozemných mín a trieštivých bômb sa zdalo, že by sa poslanci mohli nečakane zhodnúť.

Talian pricestoval do mesta, aby loboval proti tejto iniciatíve a vytvoril tlak na talianskych poslancov Európskeho parlamentu, ktorých voliči by mohli doma na Apeninskom polostrove prísť o prácu, keby zmluvu nepodpísali. Najal si Kirsty, aby mu tlmočila a bola príjemnou, peknou tvárou jeho kampane. V plnej miere si to uvedomila iba včera počas brífingu v hoteli, keď ani všetkým svojim olivovým šarmom nedokázal zakryť, o čo mu v skutočnosti ide. Už sa mu však upísala a bola odhodlaná podať čo najlepší výkon. Napokon, hovorila si v duchu, som len posol. Nemala nijaký vplyv na znenie správy.

Lenže nemala ani nijaký vplyv na premávku. Od zúfalstva ztvorila oči. Pokašľala to. Mala si objednať taxík o pol hodiny skôr. Vylovila z kabelky mobil a stisla tlačidlo rýchlej voľby.

„Ahoj, Kirsty. Čo je?“

„Sylvie, mám malér. Trčím v zápche na Boulevard Tauler. Určite nestihnem prísť do kongresového paláca načas.“

„To máš toho Taliana?“

„Áno.“

„Merde! Ako ti pomôžem?“

„Mohla by si ma zastúpiť.“

„To nemôžem, Kirsty. Nemám podklady.“

„Prosím, Sylvie. Bývaš päť minút odtiaľ a viem, že robíš až po obede. Len kým sa tam dotrepem. Hádám to dlho nepotrvá.“

Minulo pol desiatej, keď jej taxík zabočil na Avenue Herrenschmidt. Parkovisko bolo plné novinárskych áut a prenosových vozidiel. Zástavy dvadsiatich siedmich členských štátov Európskej únie smutne viseli zo žrdí v sivom ráne, vrstvičky snehu ležali na krivkách abstraktnej bronzovej sochy na trávniku pred palácom. Hľadala v kabelke peniaze, keď taxikár zastavil pod cedulou s nápisom *Strasbourg Evenements*. Potom sa vyrútila po dlažbočných kockách k presklenej budove s kabátom vejúcim vo vetre, účes ani mejkap ju už nezaujímali.

Jej hlas sa ozýval širokým vylešteným priestorom, hlavy sa obracali jej smerom. „Tlačová konferencia! Ktorá miestnosť?“

Spoza dlhého pultu na recepcii sa vynorila hlava ženy s nevzrušeným výrazom v tvári. „Tivoli jeden. Prvé poschodie.“

Kirsty utekala po mramorovej dlážke s halucinačnými motívami, klapot opätkov sa odrážal od sklenených a betónových plôch. Dvoj-, trojčlenné skupinky postávajúcich v hale nakrátko prerušili rozhovor a zvedavo za ňou hodili očkom. Cez otvorené dvere, pod zvláštnym, akoby z hodvábných vankúšov vyrobeným stropom videla čašníkov, ako rozkladajú jedlo, mladý muž chystal bar. Keď chcete, aby prišli novinári, musíte ich pohostiť. Pri schodoch, pod nápisom *1er Etage* rýchlo prebehla pohľadom po zozname názvov. Salle Oberlin, Salle Schuman, Salle Schweitzer C-D... Vtom ju zbadala, Salle Tivoli 1-2.

Brala schody po dvoch, vybehla do širokej chodby s kobercom na dlážke a celou jednou stenou presklenou. Koberec tlmil jej kroky, jediným počutelným zvukom bol jej dych, rýchly a trhaný. Naľavo visela zvláštna tapiséria s vyobrazením stríg a čarodejníkov. Nad vchodom stálo *Salle Oberlin*. Ešte vyššie, na strope, ďalšie vankúše. Prebehla popri sklenej balustráde, pod ktorou sa rozprestieralo bludisko šatní. Z trojuholníkovej cedule sa dozvedela, že stále ide správnym smerom k Tivoli 1. Hore schodmi, cez sklené dvere – a už počula Talianov hlas zo vzdialenej miestnosti. Hneď za ním Sylvii čistý a sebavedomý preklad najprv do angličtiny, potom do francúzštiny. Konferenčná miestnosť bola plná. Kamery stáli vzhľadom pri stene, televízne reflektory všetko zalievali ostrým svetlom. Sylvie sedela po Talianovej pravej ruke za stolom na malom pódium, na plátne za nimi svietil graf predajnosti.

Kirsty sa pretisla medzi ľuďmi vo dverách a pocítila náraz horúčavy z výbuchu o čosi skôr, než ju tlaková vlna zhodila na zem. Oslepil ju záblesk, ohlušil tresk, trvalo celú večnosť, kým jej zmysly opäť začali fungovať a odhalili zmätko v miestnosti zahalenej dymom. Krik, vresk, plač. Keď sa zviechala na kolená, chytila ju čiási ruka, silná a citlivá, a pomohla jej vstať. Odhrnula si z tváre dlhé gaštanové vlasy a pozrela do očí mužovi, ktorý ju ešte vždy držal. Do modrých očí, z ktorých vyžaroval zvláštny pokoj. Akoby ho vôbec netrápil chaos okolo. Neusmieval sa náhodou? Ktosi vykrikoval z pódia. Muž sa obrátil a Kirsty si všimla, že mu chýba ušný lalôčik.

„Signor Capaldi! Signor Capaldi!“ Hlas prepadával hystérii.

Ďalší hlas. „Je nažive! Kristepane, je nažive!“

Žena kričala: „A tlmočníčka...?“

„Bože, tak tá nie. Nezostalo z nej skoro nič.“

Ktosi kdesi vracal.

Kirsty sa podlamovali kolená, na nohách ju držala iba mužova ruka. Obrátil sa k nej. „Máte poriadne šťastie.“

A Kirsty vedela, že nebyť zlého počasia a meškajúceho taxíka, teraz by bola roztrhaná na márne kúsky.